

Rüya

– GürhanGürses · 26 Eylül 2013

Bir adam tanıdım gecenin koynunda kendi kendine konuşan. Yok yok kendi kendine konuşmuyordu kulak kabardıkça yanındakilerle konuştuğunu anladım. Rüzgâr vardı yaren olarak, Ateş, Su ve Toprak! Dört unsuru yanındaydı âlemin; sağında, solunda, önünde, ardında!

Rüzgâr kâh sert esiyordu kâh hafif, Ateş kâh yükseliyordu kâh sönüyordu, Su çağlıyordu kâh, kâh sakinleşiyordu, Toprak kâh toz olup üzerine hücum ediyordu adamın kâh ayaklarının altına seriliyordu kilim oluyordu yumuşacık.

Bir tepenin başındaydı Adam, salınıyordu rüzgârda sanki konuşuyordu onunla. Adamın önünde kocaman bir Ateş vardı geceyi aydınlatıyordu, yükselip alçalıyordu alevler bir derdi vardı sanki. Adama anlatıyordu. Sonra bir kaynak vardı oradan çıkıp bütün şehri besleyen, soğuk mu soğuk suyu vardı, kim bilir adamın hangi huyu vardı, gürül gürül akıyordu. Sesi uzaktan dahi işitiliyordu Suyun. Adama yalvarıyordu sanki. Sonra adam çoraplarını çıkardı, yürüdü yalınayak, Toprak çekiyordu onu içine, tutuyordu zamk gibi, "gitme" ya da "yapma" diyordu, yalvarıyordu belki de!

Adam rüzgârlı bir gecede ateşler içindeydi ve sular içinde kalıyordu terden ve sonu toprak olacaktı biliyordu. Oysa adam kendisini sevgilisinde yok etmeye adamıştı. Eti çürüsün, kemiği un ufak olsun istiyordu. Ruhu çıksın istiyordu. Yok olsun istiyordu varı yoğu, bir olsun istiyordu onunla, tek! Âşıktı ve bu onulmaz derdin devası yoktu ki olmasını da arzu etmiyordu. Mutluydu, Hazreti Eyüp'ten biliyordu, Mecnun'dan. Şükrediyordu haline, şikâyeti yoktu.

Rüzgâr seslendi sevgilisine olan aşkından eriyip çöpe dönen adama:

-Daha fazla zayıflama, karışmam. diye.

-Bir kuru dal oldun kırılırsın çat diye ortadan, bir hafif kâğıt oldun uçarsın oradan oraya. Adam konuşacak kadar dinç değildi. Ayakta duracak kadar sağlıklı değildi. Cevap verecek kadar güçlü değildi. Aşk illetine tutulduğundan beri boğazından bir lokma dahi geçmiyordu, bir damla su dahi içemiyordu. Kalbe giden yollar ondan başkasına kapalıydı. Vücudu başka bir şeye gereksinim duymuyordu. Varsa yoksa oydu istediği. Rüzgâra bir baktı ve yarım bir tebessümle yüzünü başka yöne çevirdi.

Ateş söz aldı:

-Daha fazla kuruma, yakarım. diye.

-Hem çıranı yakarım, kül olursun. Adam kalp diliyle konuşuyordu, içten içe. Zaten yanıyordu mecazen, içten içe büyüyen bir yangınla uğraşıyordu. Her zerresine değin sirayet etmiş olan bu yangının yanında ateşin onu sarması ve yakması sadece tatlı bir esintiden ibaretti. Yanıyordu yürek yürek, küle dönüyordu, zaten bunu arzuluyordu adam, küle dönüp onda yok olmak! Yani yanıp kül olup o sevgiliye

kul olmak! Adam, Ateş'in sözlerine de kulak asmadı. Başını kaldırıp onun yüzüne dahi bakmadı!

Su, Ateş'in sözlerini dinledikten ve adamın halini gördükten sonra konuşma gereği duydu:

-Sel olur kayadan kayaya çalarım seni, yetmedi boğarım. Nefesin yetmez benimle uğraşmaya, dalga geçmeye benzemez benimle mücadele etmen, dalga bende olur hem sende değil! Kendine gel de bırak bu kara sevdayı, bu belayı def et, bu hülyadan vazgeç! Hem seni sevmesek muhatap alır mıyız böyle? Sana değer vermesek muhabbet eder miyiz bu şekilde?

Adam aklından şunları geçirdi hemen. O aşkta boğulmuşum. Boğazıma kadar o var içimde! Nefesim de o sesim de! Ben asıl onsuz boğulurum, yok olurum. Sevgili su, sen olsan olsan sadece ıslatırsın beni, ötesi sökmez bana, tesir etmez. Çare değil beni boğman, kayadan kayaya çalman!

-Gel örteyim seni bir çarşaf gibi, dedi Toprak. Tecrübeydi baştan ayağa, dünya kurulalı beri herkese zemindi, esenlikti, selametti toprak!

-Kurtarayım seni bu dünyadan, hem kurtulmuş olursun etten kemikten ve bizden! Yılanlarım var çıyanlarım, yesinler aşkını... Gökyüzünü alayım üzerinden, yeryüzünü sereyim kalbine! Üzerine serpilmiş olan ölü toprağı hiçbir şeydir benim yanında, seni derinliklerime gömeyim. Sonra bir çiçeğe tohum ol, yeşer, filizlen ve sürgünler verip yırt seni saran aşk zarını ve gün yüzüne çık! O sevgilinin ayağının dibinde bitiver. Renk renk koku koku açıliver, yediveren gül gibi! Belki de umulur ki seni görür, koparıverir yaşamdan koklar kalbinin üzerine koyar.

Adam ilk defa korktu, titredi ve iliklerine değin yaşamak istedi birden. Çileydi bu, resmen eziyetti. Dikeni yok sayıp gülü koparmak olur muydu? Yaşamayı hiçe sayıp sevgiliyi istemek! Gözlerinden yaşlar boşaldı birden, nasıl ağlıyordu? Bir barajın seti yıkılmış da bütün sular o setten aşağı akıyordu sanki!

Gün sökün ediyordu Doğu'da! Rüzgâr dindi, Su kesildi, Ateş söndü, Toprak sustu. Adam uyandı rüyadan, ceset gibi soğumuştü bedeni. Sırılsıklam olmuştu gömleği, gözleri kirpikleri su içindeydi. Sevgilisini hayal edip ona sarılmak istedi ısınmak için, oysa kendi kendine sarılamazdı! Sevgilinin yüzü gelmedi hatrına, sesi gelmedi kulağına... Adı gelmedi diline, tadı gelmedi ağzına, kokusu gelmedi burnuna... Tek olmayı, bir olmayı, onda yok olmayı istemişti ya! Şimdi yoku yutmuştu, zokayı...

Âşık olmak kendini kaybetmeden verebilmektir sevgiliye, haddini bilerek, kıymetini arttırarak, değerini yükselterek... Aşk önemsenmektir, kıymetlenmektir. Kendini kaybetmeden sevebilmektir.